

REJSEKAMMERATEN

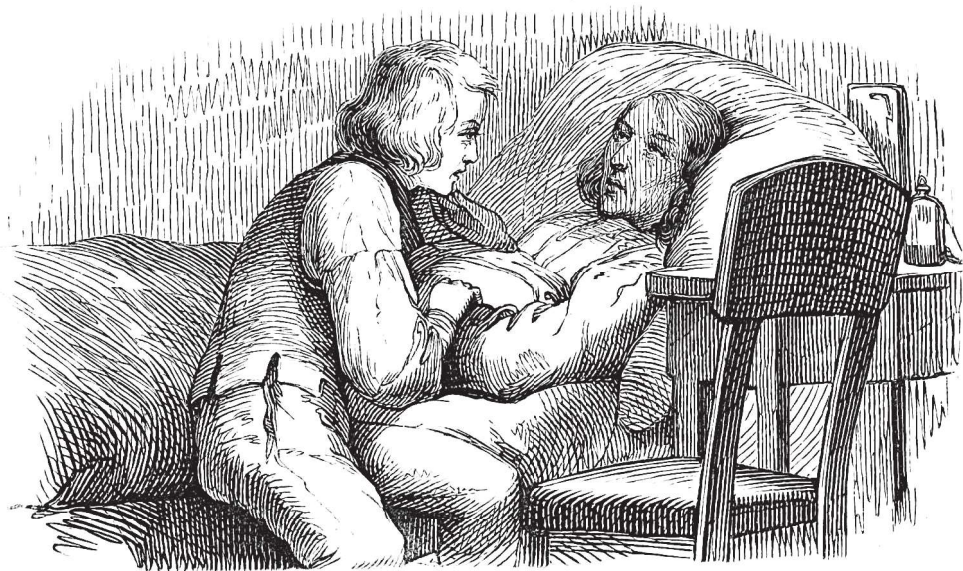
*"Rejsekammeraten havde sin stok i hånden og
rygsækken på nakken ... i det
samme var han borte"*

Den stakkels Johannes var så bedrøvet, for hans fader var meget
syg og kunne ikke længere leve.

Der var slet ingen – uden de to – inde i den lille stue. Lampen
på bordet var ved at brænde ud. Det var ganske sent på aftenen.

"Du er en god søn, Johannes,"

sagde den syge fader,

"Vorherre vil nok hjælpe dig frem i verden!"

Han så med milde, alvorlige øjne på ham, trak vejret ganske
dybt og døde.

Det var, ligesom om han sov.

Johannes græd, nu havde han slet ingen i hele verden, hverken fader eller moder, søster eller broder. Den stakkels Johannes! Han lå på sine knæ foran sengen og kyssede den døde faders hånd, græd så mange tårer.

Til sidst lukkede hans øjne sig, og han sov med hovedet på sengens hårde sidestykke.

Da drømte han en underlig drøm.

Han så, at sol og måne nejede for ham, og han så sin fader frisk og sund igen og hørte ham le, som han altid lo, når han var rigtig fornøjet.

En dejlig pige, med guldkrone på sit lange smukke hår, rakte Johannes hånden, og hans fader sagde: "Ser du, hvilken brud du har fået? Hun er den dejligste i hele verden."

Så vågnede han, og alt det smukke var borte, hans fader lå død og kold i sengen, der var slet ingen hos dem.

Den stakkels Johannes!

Ugen efter blev den døde begravet.

Johannes gik tæt bag kisten. Han kunne nu ikke mere få den gode fader at se, som havde holdt så meget af ham. Han hørte, hvordan de kastede jorden ned på kisten. Han kunne nu kun se det sidste hjørne af den, men ved den næste skovl jord, der blev kastet ned, var det også borte. Da var det, som om hans hjerte ville gå i stykker, så bedrøvet var han.

Rundt om sang de en salme. Det klang så smukt, at tårerne kom frem i Johannes' øjnene. Han græd – og det gjorde godt i hans sorg!

Solen skinnede dejligt på de grønne træer, som om den ville sige: "Du skal ikke være så bedrøvet Johannes! Kan du se, hvor smuk den blå himlen er. Deroppe er din fader nu, og han beder til den gode gud, at det altid må gå dig godt!"

"Jeg vil altid være god," sagde Johannes, "så kommer jeg også op i himlen til min fader – det vil blive en glæde, når vi igen ser hinanden! Hvor vil der være meget, jeg kan fortælle ham, og han vil igen vise mig så mange ting, lære mig så meget af alt det dejlige i himlen, ligesom han lærte mig her på jorden. O, hvor det vil blive en glæde!"

Johannes forestillede sig det så tydeligt, at han smilte, medens tårerne løb ham ned ad kinderne. De små fugle sad oppe i kastanjetræerne og kvidrede: "Qvi vit, qvi vit!" De var så fornøjede, skønt de jo var med til begravelsen. Men de vidste nok, at den døde mand nu var oppe i himlen og havde vinger, der var langt smukkere og større end deres, og at han var lykkelig, fordi han havde været god her på jorden, og det var de fornøjede over.

Johannes så, hvordan de små fugle fløj fra de grønne træer, langt ud i verden, og han fik lyst til at rejse med ud i verden. Men først skar han et stort trækors til at sætte på sin faders grav. Da han om aftenen bragte det derhen, var graven pyntet med sand og blomster. Det havde fremmede folk gjort, for de holdt allesammen så meget af den kære fader, som nu var død.

Tidlig næste morgen pakkede Johannes sin bagage, gemte i sit bælte hele sin arv – der var på 50 rigsdaler og et par sølvskillinger – og nu ville han rejse ud i verden.

Men først gik han hen på kirkegården, til sin faders grav, læste sit fadervor og sagde: "Farvel du kære fader! Jeg vil altid være et godt menneske, og så må du bede den gode gud, at det må gå mig godt!"

Ude på marken, hvor Johannes gik, stod alle blomsterne friske og dejlige i det varme solskin, de nikkede i vinden, ligesom om de ville sige til ham: "Velkommen i det grønne, er her ikke nydeligt?"

Johannes drejede sig endnu en gang om, for at se den gamle kirke, hvor han som lille barn var døbt, hvor han hver søndag – med sin fader – havde været i kirke og sunget salmer. Højt oppe i et af hullerne i tårnet så han kirke-nissen stå med sin lille røde, spidse hue, og han skyggede for sit ansigt med en bøjet arm, så solen ikke skar ham i øjnene.

Johannes nikkede farvel til ham. Den lille nisse svingede sin røde hue, lagde hånden på hjertet og kyssede mange gange på fingrene for at vise, hvor godt han ønskede ham det, og at han måtte få en rigtig lykkelig rejse.

Johannes tænkte på, hvor meget smukt han ville få at se i den store prægtige verden. Han rejste længere og længere bort, så